

ben, Angel és nem hiszem, hogy ezek után valaha is rendbe jövök, talán apácának kellene mennem? De nem érzek ilyen elhivatottságot, annál kiábrándultabb vagyok, keményebb és terhesebb is. Köszönöm Angel.

Por van és ellepnek a legyek. Te ez a béévnés csávó téged hozott? húz be egy vasdarabokkal teli kordét a ház elé az egyik öcsém, gondolom, az egyik öcsém, de idegennek tűnnek, istenem, anyám kiszalad, érzem András szivarjának a füstjét, már mögöttem áll és kezet csókol anyámnak, figyelj, Kígyó! ne aggódj, nem akarok én tőled semmit, leviszlek, dumálunk, annyira megörültem, amikor megláttalak, megváltoztál, visszahozlak, azt kész. Mindenki ölelget, a többi testvérem is, a nyakamba borulnak, hál istennek, hogy jól vagy, de jól nézel ki! Az egész telep összecsődül, tapogatják a hasamat, az isten adja, hogy fiú legyen, nevetgél anyám, meglátod fiú lesz, válaszolom.

Gyertek be, sütök ki húst, apád a fővárosban van, ritkán látjuk. Pénzt nyomok a srácok kezébe, szaladjanak a boltba, rohannak is. Nem maradok sokáig, és már fordulok a barakk másik végébe, jaj, te nem is tudod, nyúl felém anyám, mikor? kérdezem. Fél éve se volt a virrasztója.

Bemegyek. Sötét van és mintha nyálkás köd nehezedne a szobára. A falon új feszület, mint a csoportnak, hogy kerülhetett hozzá is ilyen? leülök az ágyára, de valami keményre ülök, a párnák közül valami hideg iszonyat lökődik felém. A papa szeme mered rám, könyörögve, üvegesen a félelemtől. Csontváz. Nagy betegség vár rád, mert becsaptál, olyan betegség fog rád várni, hogy meg is halok, akaszt meg a csontváz, hang nélkül csak épp, hogy kileheli, olyan betegség fog rád várni, hogy amíg én oda nem teszem a kezem, se meghalni nem fogol, se nem fogol jobban lenni. Folyékonyan beszélek, ismerősen és idegenül cseng a hangom a tűz felerősödő ropogásában.

A papa fölé teszem a kezem, hálásan mered rám.

Ha hazaérek, becsomagolom a bőröndöket, amiket Angel küld, egy nagy fehérret, benne egy közepes fehérret, abban meg egy kicsit. Se levél hozzá, se semmi.

Beleharapok a rántott húsba, rántott hús, mondja anyám és csillogó szemmel nézi, ahogy falok.

Tandori Dezső

PRAE-POST HELLENISTICUS TRILOGYA, ELOEVERS, ALOE!

*Mottó: Ha jeccör ne'kinyárgölünk,
onnat eggy-fojtán nyárgalunk,
telölünk fönn, tavaszálunk,
őszülgyék bán, mög nem h'álunk.*

Én is megpróbázlom eccör,
nö mán, ho' 'ttúl nagy a ziccör,
c'xak az össze-viszaság,
s hogy ugy sötéztik a Ság.

Elegye vagy alagya,
fölfur az ámbör agya,
a sok Kölkáposzte-vicctül,
jössz' te, még kutyábbul-ébbül!

Szólt a költő: s lerogya.
Azt se monta: „Trilogya”.
Csa' mmégögyet bodizott,
elemet-elcsaklizott.

Elcsaklintott ágy álámöt,
höllénisztikusra bégyött,
így gyakorlatoznák én,
dö mán nincs e-szép szörén.

Lep is álom, takar gatya,
Poet' emlékit futatya.
Osztván nem is érdökli,
hogy' köldökjit nézögölli!

Kitakar, vagy be-takar,
e's se tuggya, mit akar!
Esse tudgya, az se tudja,
minden-ögy máskép'ön irnya.

Minden írmag mögvan, írt,
sönki mit' mög nem von itt!
Ahun törvény a Szabaccság,
egyen-lőre löty'i fattyát!

Köpenjit máskép forgatya?
Lősz sok leölendő Atya!
Így lesz amaz Elgyövendő,
más-ölésre Születándő.

Konczekvenciját ne várgy!
Vágy'j, a'z míg keminy a Tárgyj.
Csak tudd: a Czél-Egyenös
itt a Vég-Kányarba lősz.

Mégis, mire e Kany'ar,
lássuk, Khölthönk mith akarh?
Félig kithakarva agyát,
szivre-köti e Trilagyát.

Kinek-s-kinek lölkire,
azt-az-adta-kölkire.
S hogy ez Köldök-Néződli?
Mikor 'gyojjan méz-gödri!

AZ IGAZI DOLGOK

Iro'dtak Weöres Sándor
Pszihe-tolla'val

Ezek az Igazi Dolgok!
Valahányt: csak adódnak.
Innentől eloldozódik,
túlnannak tart a csónak.

Látszik, nem téveszt irányt,
azért olyan telehányt.

Ez nem a reggeli kávé,
nem másnaposság-bőfej.
Szálé-Málé, vár konklávé,
csontttá-soványodni-hely.

Seggen ver lapátosunk,
ha sugdosunk-bukdosunk.

Onnan ide, innen oda,
járt minden híresztelés,
visszavisze, ami hoza,
mert ez már a kikötés.

Kiköpött a-kikötő,
mely emlékből gyün elő.

S már nem híre, ez már pora!
S már nem pora sem kinek!
Kocc, a lapátosok bora,
isznak örök életet.

Vissza üres csónakon
elélveznek habokon.

Léte folyó, Léte folyó,
nemlétezők folyója,
de nem innék te-habodból!
Belém szállna a gólya.

És az egész: oly világos!
Az egész: szín-vak-sötét...
Visszasliccel a kormányos,
nézi már a part körét.

Alvón álldogálnak ott
nők, gyermekek, pasasok.

Vagy a csuda tudja, hogy' megy.
De mert csudák nincsenek,
s verset írni, az se nagy kegy –
szép nap én is elmegyek.

Mert kormányos, mert lapátos
nem leszek; és nem leszek.

RÓMY ARÉNA

Re' ehgebi coeltoznek

Nagy garral Aede beront:
„Itt a Czirkomdederont!”
Igen, ami itt most ránk ront,
nem a mindennapi fájront.

Rómy, mondom, Rómy, Rómy,
nincs itt mit culturozódni!

Ki-ki kitörpinti torát,
elpurcantjuk az culturát!
Mimizmust, festészetet,
fetis'hes költészetet.

Hellénista összevissza,
hejesírása se' tiszta!

S így kavargunk, még szavaznánk,
ám az Aedeont csak ont ránk
szagos circumot, leront,
ó, Te, Czirkumdederont.

– – – „Gyerekek, elég a próba!”
S nagy-jó, hogy még Aede szól ma.

S leczotrodunk az porondrul,
Rómy nagyharangja kondul
– Rómy: díszlettervezőnk,
culturáért felelőnk.

S a szagszervezeti székek
reccsentik már az Egészet.

Szesz-szivacs seggünk alatt
pukkangat az Pillanat!
Ma is megvolt hát a próba,
de mit próbálunk, s mióta?

Előadás sose lesz,
e világ már túl szeles.

Itt, a túlfeles világon,
már a próba is csak álom.
Loncsos, loncos, limpes-lompos,
nem koloncos – s nem is koncos.

S magam ily-oly álmodásban,
ennek mégis nekivágtam.

(Hát ezt értsd meg hamarjában!)

PÁN-HELÉN

Neo-vagans Dal'

Hellenisticus Czicus,
gyere, inkább, el ne fuss.
Törékeny és rusticusz,
figefa-szárra, na, fuss.

Kússzál fel az fige-rúdra,
el nem pirul, ő már *tudja*.

Valának elődjeid,
valájuk kísértget itt,
de régi a Ficzere,
a góré, lesz cziczere.

Meg a minden-összevissza,
ez facsarja, amaz issza.

Keservből itt nem az Ég ment,
de a manézsimanézsmen.
Együtt a Management,
nagy G-vel mind maga ment.

S hogy végezte a manézsát,
te el-moshatod a dézsát.

Hellenisticus Czicus! – s
lős'z mind-holnap erre Juss.

Henry James

A MESTER INTELMEI (III)

Szabó Szilárd fordítása

V

– Ó, igaz is, szeretném, ha maradna még egy kicsit – szólta oda neki Henry St. George tizenegy óra tájt, azon az estén, amikor a szakma kiválósága vacsorát adott. A társaság – amely *nem* a szakmát képviselte, semmilyen szinten – nagy volt, de már fogyatkozott; fiatalemberünk, miután jó éjszakát kívánt a ház asszonyának, búcsúzóul a ház urának is kezet nyújtott. Ez a mozdulat, azonfelül, hogy okot adott az idézett tiltakozásra, további értékes szavakat provokált arról, hogy most volna módjuk beszélgetni, hogy a szobájába mehetnének, és hogy az a rengeteg mondanivaló már alig várja a hallgatóját. Paul Overt nagy örömmel fogadta ezt a szívességet; hanem azért felhozott egy gyöngye, tréfának is beillő kifogást, mindössze annyit, hogy már elígérkezett valahová, és az a hely igen messze van.

– Nohát, akkor megszegi az ígérteit, és kész! Micsoda kötnivaló szélhámos maga! – jelentette ki St. George olyan hangon, amely a fiatalember számára megkönnyítette a választást.